

Climb Your Challenge 2009

Eind april/begin mei, kreeg mijn broertje Max een brief van de Nierstichting. Of hij zin had om samen met een broer/zus/vriend(in) een weekend te gaan klimmen met de organisatie Climb Your Challenge. En aangezien Max klimmen als één van zijn hobby's heeft, leek hem dat super leuk. En hij heeft mij (zijn zusje) gevraagd of ik met hem mee wilde. Het weekend viel net na de examens en dit leek me wel een goede manier om aan iets anders dan de uitslag te denken.

Op 12 juni was het dan zover. Bepakt en bezakt stapten we de auto in, op weg naar Eindhoven waar we zouden verzamelen. Vandaar zouden we met de groep doorreizen naar een klein dorpje in Duitsland. Het was een vrij gevarieerde groep, bestaande uit 12 kinderen van 11 tot 18 jaar, jongens en meisjes, drukke en rustige kinderen en 5 begeleiders. Het zag er allemaal gezellig uit.

Max en ik hebben wel eens geklommen in een klimhal, maar dat is niet te vergelijken met echt bergbeklimmen. In een klimhal weet je waar je vast moet pakken en weet je zeker dat de 'steen' goed vast zit. En hoewel ik eigenlijk hoogtevrees heb, krom Max zo goed, dat ik toch ook wel van mezelf moest. Gelukkig hadden we goede begeleiding die ons vertelde wat we moesten doen en die liet zien dat we niet konden vallen. We kregen goede aanwijzingen en we werden flink aangemoedigd. Eenmaal terug beneden bleek het hartstikke mee te vallen en vond ik het eigenlijk wel leuk! Het is natuurlijk ook een soort uitdaging om de top te bereiken, en dan het liefst via de moeilijke route. Wanneer dat gelukt is, heb je een gevoel dat je alle moeilijke dingen aankan.

Het was gewoon een ontzettend leuke ervaring. We zaten in een gezellig hotel met leuke dorpjes in de buurt waar we ook langsgingen. Het klimmen werd afgewisseld met andere leuke activiteiten. Verder waren de begeleiders geweldige mensen die het met liefde doen en ook weten wat ze aan het doen zijn. Omdat mijn broertje en ik vrijwel niet over zijn transplantatie praten, weet ik niet altijd wat ik moet doen als hij het er moeilijk mee heeft. Ook hierin heb ik dit weekend wat geleerd. Door te praten met andere nierpatiënten kwam ik erachter hoe ik in zulke situaties het beste kan reageren en voor Max was het fijn om te horen dat hij niet de enige is die zich zo voelt en die dit allemaal meemaakt. Ik denk dat het sowieso wel goed is om zo'n weekend met lotgenoten te hebben, want er zijn wel forums, maar het is veel fijner om een gesprek te hebben in het echt. Met dit soort weekenden heb je altijd wel wat gemeen met iemand uit de groep en dat maakt dat er al snel een ontspannen sfeer ontstaat. Ook kunnen de broers/zussen/vrienden/vriendinnen van de patiënten ervaring uitwisselen met andere introducés en nierpatiënten. Zo leert iedereen van elkaar in zo'n weekend.

Ik raad iedereen aan om met het weekend mee te gaan als je de kans krijgt. Het is een gezellig doe-weekend, waarin je veel van elkaar kan leren, maar ook veel lol met elkaar hebt. Voor mij was het ook een kleine vakantie, even weg van de dagelijkse bezigheden.

Robin Busscher